

Чую, як нез'їдене яблуко вдаряється об стінки ланчбокса в моєму рюкзаку, іду в ритмі цих звуків. Перекат, удар, перека́т, удар. Воно там ще з понеділка, з ним мій обід видається кориснішим. Яблуко лежить у ланчбоксі вже тиждень, приймаючи удари й отримуючи нові «синці» щодня. Молодший брат Оллі плентається за мною, опустивши голову, і час від часу копає камінці, які наслідилися стати йому на шляху. Наш будинок з'являється на обрії, і я сповільнюю ходу; зранку школа — занадто далеко, але не так уже й далеко, коли повертаєшся після уроків.

Розглядаю її вікно у спальні. Фіранки зашторені абияк, ніби їх недбало зсунули. Кілька кліпс злетіли з кілець, залишивши просвіти. У Гангулів, які живуть по сусідству, штори призбирані з боків, розкішні. Такі штори ми малюємо в дитинстві, думаючи, що саме вони повинні бути в ідеальному будинку. Траву в них у саду перед будинком акуратно скошили, довкола — гарні кольорові квіти, червона брама пасує до кольору довкола вікон. Не так, як у нас.

Нашу траву слід покосити. Вона вже переросла садовий паркан, ніби їй кортить заглянути через нього, а може, й утекти. Та ці зарості принаймні ховають наші переповнені смітники. Виносив сміття і косив траву завжди тато.

Штовхаю нашу скрипучу хитку хвіртку, минаю смердючі смітники, йду до блакитних дверей, номер 47, мідні цифри, 7 злегка похилилася. Забираю зі сходинок тепле молоко й заносу його досередини. Уже майже третя, але в будинку тихо, темно, пахне ранковою вогкістю. Кухонний стіл прикрашають цукрові доріжки. Миски, з яких ми їли пластівці, лежать у мийниці, самі пластівці плавають у солодкому жовтому молоці. Стільці хаотично відсунуті, з 08:30 нічого не змінилося.

Оллі кидає свій шкільний рюкзак на підлогу й уклякає біля коробки з іграшками. Там здебільшого поламані машинки без коліс, які залишилися після старшого брата Г'ю, і мої ляльки без голів і кінцівок. Він грається своїми солдатиками і рестлерами, ротом видаючи звуки на кшталт «бум-бам-бах», коли іграшки знову вступають у бій. Я ще не бачила дитини, яка шепоче до себе, коли грається, але мій брат рідко говорить. Він просто є, чекає, як трава і сміттеві баки; тихо росте й підостає.

Ставлю свій рюкзак коло стільця біля кухонного столу, за яким пишу домашні завдання. Протираю стіл, відшкрябую з країв мисок засохлі пластівці,

перш ніж скласти їх у посудомийну машину. Розсуваю штори; на денному світлі видно, як літають у повітрі порошинки. Вслухаючись у тишу, дивлюся, як вони витають.

Брат Г'ю скоро буде вдома. Він старший і закінчує школу о четвертій. Коли він удома, завжди все добре. Але зараз він не тут. Пульс, який я відчуваю у скроні, ніби азбукою Морзе, намагається мене про щось попередити. Нічого надзвичайного, але відчуття дивні.

Боячись того, що можу там побачити, настрашено дивлюсь угору. На сходовому майданчику наш звичний коричневий килимок здається блакитним. Принюхуюся, аби зрозуміти, чи це дим, але запаху не чую. Стаю на нижню сходинок, і блакитна хмара рухається на мене. Оллі перериває гру, дивиться, що я роблю. У нас діє неписане правило: не підійматися нагору, поки вона спить.

— Вийди, — кажу я.

Він слухається, а тоді я біжу на другий поверх крізь блакитну хмару так швидко, що вона розпадається на менші хмаринки. Блакитний дим струменить з-під дверей, ніби за ними стоїть димова машина. Кладу руку на дверну клямку, серце вистрибує з грудей. Вона не любить, коли її турбують. У неї проблеми зі сном, тому коли вона спить — краще не будити. Коли вона спить, ти щасливий, що вона спить, проте сьогодні день не такий, як завжди.

Розчахую двері. Кімната повністю блакитна, до-
вкола дивне приглушене світло. Від нього болять очі.
Шукаю джерело світла. Може, це новий пристрій,
який заспокоює її перед сном, але не знаходжу нічо-
го, до того ж світло геть не заспокійливе. Воно зда-
ється густим, я ніби в'язну в ньому, і воно холодне.
За мить почуваюся такою сумною, такою самотньою,
порожньою, що хочеться підкоритися, лягти й по-
мерти просто тут.

Бачу її силует під ковдрою. Вона лежить на боці,
повернена до зсунутих штор, і тонкі промені сірого
світла пробиваються крізь просвіти там, де штори
злетіли з кілець. Тихо до неї підходжу, довге немите
волосся прикриває її обличчя. Тремтячими пальця-
ми відгортаю волосся з обличчя.

— 999, будь ласка, вкажіть причину виклику.

— Вона блакитна. Вона... вона... блакитна.

— З ким я розмовляю?

— Її обличчя... її руки... 6-6-блакитні.

— Як тебе звати?

— Еліс Келлі.

— Добре, Еліс, назви адресу будинку.

— Вона блакитна, вся блакитна.

— Можеш мені сказати свою адресу, маленька?

— Браярсвуд-роуд. Фінглас. Номер 47, цифри по-
хилені.

— Швидка вже їде. Про кого ти розкажеш, Еліс?
Хто блакитний?

— Лілі Келлі.

— Твоя мама?

— Так.

— Ти зараз із нею?

— Ні.

— Можеш для мене щось зробити? Можеш піти
до неї?

Кручу головою.

— Скільки тобі років, Еліс?

— Вісім.

— Добре. З твоєю мамою стався нещасний випа-
док, Еліс?

— Я не знаю, я недавно прийшла додому зі школи.

— Де твоя мама зараз?

— У ліжку. Вона блакитна.

— Можеш піти до своєї мами, заради мене, Еліс?

Кручу головою востаннє і кладу слухавку.

У двері хтось гупає. Не можу поворухнутися. Трем-
чу. Кладу голову між колін і руками обхоплюю ноги.
Дверний дзвінок дзижчить кілька разів. Знову стук
у двері, а потім чую кроки, хтось підіймається схо-
дами. Відчиняються двері моєї кімнати, затамовую
подих, потім тиша і вони йдуть. Перевіряють наступ-
ну кімнату. Її кімнату.

Спершу стук, потім кроки. Далі...

Крик. Її крик?

Затуляю вуха й міцно заплющую очі, ховаючи голову глибше між колін. Відчуваю запах трави з плям на колінах: мене повалила на землю Хаджра, коли ми бавилися. Вдихаю його, здригаючись, не можу набрати достатньо повітря через те, що тисне в грудях. Крик припиняється, і я чую розмови. Говорять голосно. Сиджу якомога тихіше. Хтось залишається нагорі, вони про щось говорять, аж тут чую, як хтось спускається сходами. Здається, ніби минула вічність. Я завжди погано грала в хованки, бо часто хотілося в туалет. Мій міхур уже повний, можу не втриматися. Знову кроки сходами, і двері моєї кімнати відчиняються.

— Еліс, — каже жінка добрим тоном. — Еліс, ти тут?

Вона заходить у кімнату.

— Я Луїза, парамедикія. Приїхала у швидкій, яку ти викликала.

Не можу поворухнутися. Боюся, що якщо Луїза відчинить двері, блакитний мене спіймає, він тепер точно по всьому будинку. Я зняла взуття, щоби позбутися блакитного, але все-таки трохи кольору залишилося на моїй руці після того, як я торкнулася її волосся. Тримаю руку збоку, подалі від тіла, так, ніби з неї юшить кров. Не хочу, щоб блакитний перекинувся на щось іще. Якщо вона парамедикія, то, напевно, зможе допомогти.

— Тут, — кажу я.

Двері шафи відчиняються, і мене заливає денне світло.

Я бачу дружнє обличчя, парамедикія присідає. Її одяг зелений і яскраво-жовтий.

— Привіт.

Уважно розглядаю кімнату, спантеличена. Я думала, блакитний уже по всьому будинку, розлився, як гаряча лава. Раділа, що Оллі надворі. Але блакитного немає.

— Привіт.

— Хочеш вийти? Мама хвилюється за тебе. З нею все добре. Вона просто злякалася, коли побачила нас у її спальні. Ото й усе. Вона спала. Хочеш розповісти нам, чому ти дзвонила?

— Блакитний, — відповідаю я спантеличено.

— Який блакитний?

Дивлюся на свою руку. Вона думає, що я тягну руку до неї, тому бере її. Тепер блакитний на руці Луїзи, а вона навіть не помічає.

— Вилазь, ми поговоримо про твою проблему, — каже вона. Супроводжує мене, і ми сідаємо на ліжко. — Ось, дозволю, я загорну тебе.

Бере мою ковдру й кладе її мені на плечі.

— З Оллі все добре, він унизу, грається рестлерами з Томмі, моїм напарником. Дає жару, — вона всміхається.

Мені трохи краще.